

Aprovat en les formes, suspès en el fons

El 81% dels compromissaris del 13è congrés del PPCV l'han ratificat com a president, i al juliol complirà el primer any al capdavant de l'executiu valencià. EL TEMPS ha demanat a 25 destacats progressistes que avaluen la gestió d'Alberto Fabra, fins i tot amb nota. La mitjana, un 3,6 sobre 10.

Alberto Fabra ha significat una millora sensible respecte a Francisco Camps? L'opinió generalitzada és que sí, però tan sols pel que fa a les formes. N'hi havia que n'esperaven molt més i n'estan ben decebuts. Uns altres, valoren determinades actituds contra els corruptes, que haja regenerat la direcció del PPCV i desitgen que ara dispose de més capacitat de maniobra per a emprendre els canvis promesos.

EL TEMPS ha parlat amb 25 persones significades de l'àmbit progressista valencià perquè n'avaluen la gestió. D'aprovats, n'hi ha ben pocs, però de suspesos al llindar del 5, n'hi ha uns quants. Aquest n'és el resultat...

Gustau Muñoz, assagista, economista i traductor, cap de redacció de *L'Espill* i secretari de la plataforma Valencians pel Canvi, opina que "Alberto Fabra té un dèficit de legitimitat política greu perquè no guanyà cap elecció amb el programa que ara aplica, i té un gran dèficit de legitimitat moral que només començaria a superar destituint el seu padrí Carlos Fabra com a president del PP provincial de Castelló, com a emblema de la corrupció i el balafament de diners públics que és. Alberto Fabra encapçala ja la davallada del PP valencià, que perdrà les pròximes eleccions. Li pose un 2".

Manuel Alcaraz, professor de dret constitucional de la Universitat d'Ala-

cant i ex-diputat d'Esquerra Unida al Congrés espanyol, el considera, simplement, "l'administrador de les restes del naufragi", però li atorga un 5.

Joan Garí, escriptor, diu que, "comparat amb Camps, Fabra sembla un *bon xiquet*, un d'aquells que envia el botiguer a cobrar les factures. És una mala època per a ser president, fins i tot amb majoria absoluta", i el qualifica amb un 4,5.

Romà de la Calle, catedràtic d'estètica de la Universitat de València i president de la Reial Acadèmia de les Belles Arts de Sant Carles, troba que, "malgrat el seu intent de posar ordre, Fabra té els peus completament lligats, i les mans, gairebé". La seua nota, un 4.

Els 25 enquestats que jutgen la feina d'Alberto Fabra. A la filera de dalt, i d'esquerra a dreta, Gustau Muñoz, Manuel Alcaraz, Joan Garí, Romà de la Calle, Maria Josep Picó, Xavier Aliaga, Gregorio Martín, Antoni Mayor, Emili Marín, Vicent Álvarez, Mercè Teodoro i José Jesús Sanmartín. A la filera de

Maria Josep Picó, periodista, escriptora, divulgadora científica i vocal de Valencians pel Canvi, posa l'èmfasi en el fet que Fabra "haja posat fi als somnis megalòmans dels seus predecessors i haja tingut una actuació pacificadora, però encara li cal més contundència i credibilitat per a endreçar l'escenari". També li posa un 4.

Xavier Aliaga, periodista i escriptor que acaba de guanyar el 22è Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians, considera Fabra "un president que va apuntar bones coses al principi, un cert trencament amb l'era Camps, però que a poc a poc ha caigut en les inèrcies i les hipoteques del seu partit: Carlos Fabra és el responsable de l'aeroport de Castelló, cosa que ho resumeix tot". Aliaga insisteix en el 4.

Gregorio Martín, ex-director de l'Institut de Robòtica de la Universitat de València, li critica que "no ha sabut reaccionar davant la situació tan crítica que travessa el país. D'honorat, ho pot ser molt, però m'escarrufa la seua deixadesa i que ens haguem convertit en la vergonya de Brussel·les. No és la persona idònia per a aquests moments de crisi profunda, no hi ha donat una resposta convincent ni sincera, i tampoc no és capaç de prendre decisions de manera autònoma, tal com ho demostra la darrera reunió del Consell de Política Fiscal i Financera". Martín és el qui el qualifica més baix: un 1,5.

Antoni Mayor, president de l'Associació Patronal Hotelera de Benidorm i la Costa Blanca (Hosbec), entra en el

terreny de la comprensió i explica que Fabra "no era un eixugador d'aigua i ja fa vora un any que n'eixuguen, tant ell com el seu vice-president, José Ciscar. Amb tot, el vaixell no ha deixat d'afonar-se. A l'inici pareixia una mica adormit, li va costar d'agafar el relleu de Camps, i combat la crisi amb lentitud i no gaires reflexos, com tants altres governants. No veig gens clar que s'haja envoltat de gent prou capacitada a l'àmbit econòmic: el conseller d'Hisenda [José Manuel Vela] n'és responsable directe, de la situació que travessa el país". Comptat i debatut, l'aprova amb un 5,5.

Emili Marín, capellà, ex-director de la revista *Saó*, parla de qüestions internes i apunta que "salvar el PP valencià és molt difícil. Tots i cadascun dels militants en són coresponsables, d'allò que passa: Emarsa, CAM, Bancaixa... No he notat encara la diferència entre Camps i Fabra, vivim un període molt negre de la nostra història. Que Fabra no estiga implicat en cap escàndol no vol dir res: potser és que no ha tingut temps. Costa de salvar algú d'aquest desastre, ni tan sols el vice-president Ciscar, que sembla el més seriós. Estem molt i molt malalts. No mereix més d'un 3,5".

Vicent Álvarez, advocat i ex-membre del Consell Valencià de Cultura, hi percep "un nou rostre i un nou estil, però la mateixa política: sucursalisme pur i dur", i el deixa en un 4.

Mercè Teodoro, advocada d'Acció Cultural del País Valencià, tampoc no ha notat gaire res: "Que ja no hi és, Camps?

Jo no he notat absolutament res", afirma, i el qualifica amb un 2.

José Jesús Sanmartín, professor titular de ciència política a la Universitat d'Alacant, ho resumeix amb la paraula "decebedor", però apuja la nota a 4.

Carme Miquel, escriptora, fundadora i ex-presidenta d'Escola Valenciana, reconeix que "Alberto Fabra va rebre una herència política enverinada creada pel seu propi partit: corrupció molt generalitzada i desfeta econòmica", però, "no desdient-se'n, en resulta còmplice", i el suspèn amb un 3.

Isabel Morant, catedràtica d'història moderna i membre de l'Institut Universitari d'Estudis de la Dona de la Universitat de València, també el deixa amb un 3, "perquè Fabra representa la necessitat de Rajoy de salvar la cara a la Comunitat Valenciana, però la seua impotència podria significar la fi dels anys de govern PP, sempre que les esquerres hi ajuden".

Ramon Lapiedra, ex-rector de la Universitat de València, raona que Fabra "adopta un to més mesurat i obert que Camps, a més de fer algun gest mínim que s'ha d'agrair, i dins el seu partit ha pres mesures d'higiene democràtica, malgrat l'absència clamorosa d'unes altres de similars que no han volgut adoptar. Tanmateix, la seua política econòmica i social no salva de les retallades ni la salut ni l'ensenyament públics, ans al contrari, ni planteja la necessitat d'aplicar mesures econòmiques de creixement. I no ha canviat la política informativa sectària de Canal 9, ni ha anul·lat

sota, també d'esquerra a dreta, Carme Miquel, Isabel Morant, Ramon Lapiedra, Clemente Hernández, Jordi Palafox, Celestí Suárez, Fernando Alandete, Emili Piera, Josep Lluís Domènech, Carme Pinyana, Artur Heras, Graciela Ferrer i Tonetxo Pardiñas.

el tancament de TV3 al País Valencià". Lapiedra li posa un 4, a Fabra.

Clemente Hernández, ex-professor titular d'anàlisi econòmica de la Universitat d'Alacant i coordinador de l'Associació per la Taxació de les Transaccions Financeres i per l'Ajuda als Ciutadans (ATTAC), observa que "Fabra està atrapat per les famílies tradicionals del PP valencià, tal com s'ha demostrat al congrés, on s'ha trobat obligat a augmentar el nombre de membres per a satisfer tothom i sense tallar les noves denúncies de corrupció. Incidirà en la línia liberal del seu partit amb el missatge de la societat del benestar i de l'economia social de mercat". Amb tot, l'aprova pels pèls: un 5.

Jordi Palafox, catedràtic d'història i institucions econòmiques de la Universitat de València, estableix un símil segons el qual "Alberto Fabra és una aspirina infantil per a provar de fer front a la metastasi econòmica i social del País Valencià", i repeteix nota: un 5.

Celestí Suárez, ex-rector i catedràtic d'economia aplicada de la Universitat Jaume I de Castelló, avisa que Fabra "no sols pateix la situació de gravetat extrema de l'economia valenciana, sinó que tampoc no sembla tenir marge de maniobra. Vol introduir transparència, però de moment la regeneració ètica no es percep enlloc. Té una feina molt complicada davant seu. Amb tot, respecte la irrespirable etapa final de Camps, hi ha hagut un canvi de formes". Ho resumeix en un 4.

Fernando Alandete, lletrat, ex-degà del Col·legi d'Advocats de València, no hi veu grans canvis i sentència que "Fabra i el PP valencià només es mantenen al poder perquè la societat valenciana actual és sorda i cega". El suspèn amb un 2.

Emili Piera, periodista i escriptor, nota que "amb ell, el tarannà del PPCV ha canviat clarament. Demuestra més bona actitud que no Camps i adopta una posició de naturalitat en qüestions com ara la llengua. De fet, només pot vendre això, atesa la situació present, de caixes saquejades i escurades". Malgrat tot, no passa del 4.

Josep Lluís Domènech, acadèmic de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) i doctor en Psicologia, ho sintetitza en l'adjectiu "prudent" i és una mica més benèvol: un 5.

Carme Pinyana, editora de la Universitat Jaume I de Castelló i secretària de l'Associació de Dones Nacionalistes "Terra" (Adona't), no ho és gens, però. "Veníem d'un estat de coses tan advers i d'un president tan esperpèntic que el posat amable i modest d'Alberto Fabra havia despertat certes expectatives de recuperació democràtica que han resultat frustrades: per exemple, l'actitud inicial respecte a TV3. Semblava que iniciava un canvi de tarannà, però res no canvia, hi ha corruptes que es mantenen al poder. En resum, l'opinió és molt decebedora". Tan decebedora com la seua nota: un 2.

Artur Heras, pintor i dissenyador, també estableix paral·lelismes amb Camps: "Després de l'al·lucinat president ante-

rior, l'actual sembla que intenta agranar d'encausats i penats el pati de sa casa. Segons la classificació que va fer Max Aub dels individus al camp de refugiats de Vernete, Fabra podria ser representat en una o més categories: els que no tenen llengua; els que la tenen dolenta, que són tots els que volgueren tenir-la bona, i es vengen de si parlant malament dels altres; els que, tenint-la, no en fan ús, callant per a no parlar, perquè no els importa gaire, i els discrets, un gènere que s'extingeix sense remei. Amb el seu silenci, Fabra participa activament en la destrucció de l'ensenyament, la recerca, la sanitat i la cultura. És, doncs, un propulsor de l' I+D+M (Incapacitat+Desconeixement+Menyspreu)". Heras el considera "no apte", amb un 2.

Graciela Ferrer, economista especialitzada en ciències ambientals i membre de la plataforma Xúquer Viu, insisteix en el fet que "anem a més: més desocupació, més retallades, més impunitat, més corrupció i més opacitat", i li apuja mig punt la nota, fins al 2,5.

I Tonetxo Pardiñas, president de la Societat Coral el Micalet, recorda que "va generar unes expectatives que, amb el temps, han esdevingut un seguit de decepcions. Si disposara dels diners dels seus predecessors, actuaria com ells". Amb ell, Fabra tampoc no supera el 2.

En resum, un 3,6 de mitjana i la sensació que Fabra ha canviat les formes però no el fons, allò per què el suspenen.

Victor Maceda